

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **D. P. L.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1116/BA-BA01-BA03-Z-2025 ze dne 2. 10. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 27. 9. 2025 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 1. 10. 2025 podal v zařízení pro zajištění cizinců opakovanou (druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany.

I. Řízení před žalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2. Naříkaným rozhodnutím jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci bylo již dvakrát uloženo správní vyhoštění, naposledy v roce 2023 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let. Z území členských států EU nicméně žalobce dobrovolně nevycestoval. Žalobce je tak veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 15. 5. 2028 a rovněž v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 14. 5. 2028 (zadávajícím státem je Česká republika). V České republice není žalobce nikde hlášen k pobytu. Žalobce hovořil pouze o dočasném pobytu v rodinném domě na adrese V., v němž má svůj pokoj. Sám ale uvedl, že tam není hlášen k pobytu a měl by tam pobývat pouze do 20. 10. 2025. Žalobce sice uvedl, že je schopen složit finanční záruku ve výši 20 000 Kč. Z dlouhodobého hlediska se ale jedná o nedostatečnou částku pro pobyt. Žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, nemá možnost získat další finanční prostředky legálním způsobem. Nelze tedy očekávat, že by byl dostupný pro účely pobytových kontrol nebo že by plnil povinnost hlásit se na policii. Povinnost setrvat v pobytovém zařízení otevřeného typu by neuposlechl, což lze dovodit z jeho předchozího protiprávního jednání.
3. Podle žalovaného tedy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění ze strany policie a hrozbu nuceného návratu do vlasti, jinak by pro to neměl důvod. Možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný vyloučil právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů s tím, že po této době lze předpokládat nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. Žalobu spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, který odůvodnil zcela obecně. V žalobě pak žalobce namítl, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč přistoupil k zajištění žalobce, namísto toho, aby mu uložil mírnější opatření. Žalobce si byl vědom toho, že v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z České republiky však odcestovat nemohl, neboť zde má dlouhodobou partnerku, se kterou se měl dne 15. 10. 2025 oženit. Žalobce tedy žádal o své propuštění, aby se mohl svatby zúčastnit. Dále uvedl, že je jeho budoucí manželka těhotná, což dokládá lékařskou zprávou. Z výše uvedených důvodů postačovalo uložení mírnějších opatření. Stanovenou dobu zajištění považoval žalobce za nezákonnou, neboť byť její délka byla stanovena v zákonem stanoveném rozmezí, z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. V případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území České republiky, tedy že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Uložení mírnějších opatření proto žalovaný vyloučil. S přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasil.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

6. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
7. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vázán žalobními body [výjimka z § 75 odst. 2 soudního řádu správního („s. ř. s.“)] a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.

8. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná. Ve věci byly důvody se domnívat, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že mírnější opatření nebudou účinná. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by měly vliv na zákonnost (rozhodnutí o) zajištění žalobce. Nejdelší přípustná doba zajištění je podle Nejvyššího správního soudu 110 dnů, čemuž zajištění žalobce odpovídá.
10. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

11. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli.

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění

12. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
13. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019, odst. 26–27; č. j. 35 A 27/2024-25 ze dne 5. 9. 2024, odst. 13–14): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS

č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).

14. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU].
15. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění.
16. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně. Žalobci bylo správně vyhoštění uloženo již dvakrát (v letech 2018 a 2023), z území členských států EU však žalobce nevystoupal (popřípadě vycestoval a zase se vrátil, což ve výsledku vyjde nastejno). O mezinárodní ochranu požádal až poté, co vyšla najevo neoprávněnost jeho pobytu a co byl zajištěn. Nadto se jednalo již o opakovanou (druhou) žádost žalobce o mezinárodní ochranu. V prvním případě žalobce o mezinárodní ochranu rovněž požádal až poté, co byl zajištěn policií. Před orgánem policie dne 27. 9. 2025 žalobce uvedl, že mu s výjimkou svatby dne 15. 10. 2025 v České republice a dluhů ve Vietnamu nic nebrání v návratu do země původu. *Prima facie* tedy žalobce netvrdil žádný azylově relevantní důvod.
17. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce se na území České republiky nacházel po dlouhou dobu, kdy o mezinárodní ochranu mohl požádat. Soud tak dospěl k závěru, že žalobce původně neměl v úmyslu hledat v České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem hrozícího vyhoštění.
18. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se nucenému výkonu vyhoštění, nebo je alespoň ztížit. Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud tedy žalobci nepřisvědčil.

Neúčinnost zvláštních opatření

19. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
20. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

21. Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak je třeba přihlédnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mimo jiné i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019 a přiměřeně i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS).
22. Jakkoliv nelze paušálně vyloučit možnost uložení zvláštních opatření v případech existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Správnímu orgánu nic nebrání, aby stejné okolnosti zohlednil jak při zvažování nutnosti zajištění, tak při souběžných úvahách o účinnosti zvláštních opatření – v zásadě jde totiž o vzájemně se překrývající a doplňující úvahy, při kterých mohou být tytéž okolnosti důvodem jak pro zajištění, tak pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).
23. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Vychází z toho, že žalobce se na území České republiky nacházel neoprávněně, přičemž opakovaně nerespektoval uložená správní vyhoštění. Žalobce sice sdělil, že má na území České republiky družku, která je těhotná a se kterou měl naplánovanou svatbu na den 15. 10. 2025. S ohledem na předchozí protiprávní jednání žalobce však tyto skutečnosti neposkytují dostatečnou oporu pro to, aby správní orgán mohl přistoupit k uložení mírnějších opatření. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce není nikde hlášen k pobytu. Policii žalobce sdělil, že s družkou je sice ve vztahu skoro 4 roky, nesdílí s ní však společnou domácnost. Na adrese, na které by se měl zdržovat, měl pobývat dočasně cca do 20. 10. 2025, přičemž tam není přihlášen k pobytu, neměl uzavřenou nájemní smlouvu ani označenou schránku. Žalobce nemá možnost legální cestou získat další finanční prostředky. V České republice s výjimkou strýce a družky nikoho nemá, ve Vietnamu má celou rodinu. Jeví se tedy nepravděpodobné, že by v případě uložení zvláštních opatření, vyčkal rozhodnutí správního orgánu ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nevycestoval ze země do jiného členského státu EU.
24. K tomu soud připomíná, že se žalobce před zadržením ze strany policie pokusil o útěk, aby se vyhnul nepříznivému následku svého nelegálního pobytu. Jinými slovy, žalobce opakovaně a flagrantně nerespektuje pravidla pro pobyt v ČR a snaží se obcházet účinný výkon státní moci vůči němu. Při zadržení respektuje jen nezbytné minimum tak, aby si opětovně vytvořil příležitost protiprávního jednání. Za toho stavu není zárukou ani samotná vazba na družku, popřípadě možnost složit kauci: žalobce na území ČR budoval rodinný život, ač zde neměl vůbec pobývat. Lze tedy předpokládat, že aktuální možnost ubytování či finanční záruky – tedy snaha navázat se na výsledky nelegálně budovaného rodinného života – jsou jen další z projevů snahy žalobce co nejdéle prodloužit svůj pobyt na území ČR.
25. Při rozhodování žalovaného tedy nebylo lze očekávat, že se žalobce dobrovolně podrobí uloženým omezením a bude k dispozici pro řízení o udělení mezinárodní ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

případně řízení o vyhoštění, tedy že zvláštní opatření bude dostatečné (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, č. 4058/2020 Sb. NSS, odst. 55–56). V řízení před soudem se na tom nic nezměnilo. Ani doklad o zajištění ubytování předložený žalobcem nemohl na věci nic změnit – nevyvrací, že záměrem žalobce je jen prodloužit svůj nelegální pobyt bez ochoty respektovat pobytová pravidla.

Stanovená doba zajištění

26. Dále žalobce uplatnil obecnou námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu ke stanovení doby zajištění. Tato námitka není důvodná.
27. Podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je zde potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 363/2017-38 ze dne 23. 1. 2019).
28. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Výslednou dobu zajištění 110 dnů stanovil jako součet poloviny zákonné lhůty pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, tj. 90 dnů, 15 dnů odpovídajících lhůt k podání žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a 5 dnů na předpokládanou dobu doručování všech listin v soudním řízení.
29. Předně je třeba uvést, že takto stanovená doba je *konstantou individualizovaného posouzení*. Pokud je cizinec z uvedených důvodů a za obvyklých skutkových okolností zajištěn na 110 dnů, plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, že jde o přezkoumatelné a přiměřené omezení osobní svobody založené na konkrétních okolnostech případu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, a judikaturu cit. v jeho odst. 23–24).
30. Stanovená doba 110 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině ob stojí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] a dobu potřebnou pro související úkony. Ve výsledku tedy žalovaný dobu zajištění určil tak, že zajištění bude končit v době, kdy by mělo být (pravomocně) jasno o právním osudu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. To přesně odpovídá účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Azs 363/2017-38).

V. Závěr

31. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí. V obdobné procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze

dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023 a řadu dalších rozhodnutí zdejšího soudu z poslední doby).

33. V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že mu v zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku (srov. nález sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017).
34. K důrazu žalobce na konání svatby dne 15. 10. 2025 lze uvést, že žalobce podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku k poštovní přepravě až dne 13. 10. 2025, přičemž soudu byla doručena dne 15. 10. 2025 (tedy v den údajné svatby). V den svatby nebylo již možné rozhodnout o dočasné úpravě poměrů tak, aby bylo žalobci umožněno účastnit se svatby a zároveň nebyl zmařen účel zajištění. Pokud žalobce věděl, že jej čeká svatba, a právě v tom spatřoval mimořádné důvody pro propuštění ze zajištění, měl žalobu podat dříve. Neodkladnost tohoto důvodu se fakticky vyřešila tak, že v průběhu dne podání důvod žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku pominul.
35. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. října 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.